

در اولین سال‌های به قدرت رسیدن طالبان در دهه ۹۰ قرن گذشته انتظار می‌رفت که وضعیت داخلی افغانستان با ثبات و صلح همراه باشد زیرا مردم غیرنظامی خسته از جنگ و نزاع‌های بی‌وقفه، امید زیادی به تغییر زود هنگام به سوی بهتر شدن وضعیت کشور خود داشتند چرا که طالبان از اعتماد زیادی در بین مردم برخوردار بود. در نهایت نخستین تجربه جنبش طالبان در تشکیل یک امارت اسلامی به رهبری ملا محمد عمر آغاز شد. اما مشکل اصلی امارت اسلامی دست و پنجه نرم کردن بی‌وقفه با نزاع‌های داخلی بود. مخالفت با طالبان در زمان وقایع جنگ داخلی ۲۰۰۱-۱۹۹۶ توسط سازمان اپوزیسیون «ائتلاف شمال» (جبهه متحد اسلامی برای نجات افغانستان) که انجمنی از جنگ سالاران و ستیزه‌جویان افغان عمدتاً تاجیک و ازبک تبار بود و به دنبال ایجاد یک الگوی حکومتی میانه‌رو طرفدار اسلام بودند، آغاز شد. مخالفان با حمایت نیروهای دولتی ایالات متحده، بویژه سازمان سیا که ارتباط نزدیک آن‌ها در سال ۱۹۹۹ برقرار شد فعالیت‌های جدی خود را آغاز کردند. «ائتلاف شمال» یک مانع جدی برای طالبان در مسیر اتحاد کامل کشور در قالب یک دولت واحد شدند. از طرف دیگر طالبان نیز به همکاری با سرویس‌های اطلاعاتی پاکستان روی آورد که بسیار علاقه‌مند به حمایت، تسلیح و آموزش شورشیان افراطی افغانستانی بود که ستون فقرات این سازمان را تشکیل می‌دادند. درگیری‌های داخلی بین طالبان و جبهه ائتلاف شمالی برای رسیدن به قدرت به طور مشروط در سال ۲۰۰۱ پایان یافت، زمانی که با تلاش ائتلافی از کشورهای غربی، یک سازمان ویژه نظامی آیساف (نیروهای بین‌المللی کمک به امنیت) در افغانستان تشکیل شد. هدف آیساف ارائه کمک نظامی به دولت موقت و ائتلاف شمال در مبارزه با طالبان بود، طالبانی که به دلیل پناه دادن به شبه‌نظامیان یک گروه تروریستی دیگر به نام القاعده که مسئولیت حملات ۱۱ سپتامبر را برعهده گرفته بود، مجرم شناخته شده بود. با تلاش‌های مشترک جبهه ائتلاف شمال، آیساف و حامیان اداره موقت افغانستان توانستند مقاومت نظامی عظیمی در برابر طالبان ایجاد کنند، به همین دلیل طالبان کنترل مناطق اشغالی را از دست داد و به جنگ چریکی روی آورد. طالبان چندین سال مشغول مبارزه با نیروهای طرفدار دولت، ارتش ایالات متحده و ناتو بوده است. طالبان با هدف بازپس‌گیری سرزمین‌هایی که زمانی پس از شکست دولت نجیب‌الله به آن‌ها تعلق داشت، اردوگاه‌هایی را راه‌اندازی کرد و مهارت‌های رزمی خود را در طی این مدت تقویت کرد. [۲]

در اولین سال‌های به قدرت رسیدن طالبان در دهه ۹۰ قرن گذشته انتظار می‌رفت که وضعیت داخلی افغانستان با ثبات و صلح همراه باشد زیرا مردم غیرنظامی خسته از جنگ و نزاع‌های بی‌وقفه، امید زیادی به تغییر زود هنگام به سوی بهتر شدن وضعیت کشور خود داشتند چرا که طالبان از اعتماد زیادی در بین مردم برخوردار بود. در نهایت نخستین تجربه جنبش طالبان در تشکیل یک امارت اسلامی به رهبری ملا محمد عمر آغاز شد. اما مشکل اصلی امارت اسلامی دست و پنجه نرم کردن بی‌وقفه با نزاع‌های داخلی بود. مخالفت با طالبان در زمان وقایع جنگ داخلی ۲۰۰۱-۱۹۹۶ توسط سازمان اپوزیسیون «ائتلاف شمال» (جبهه متحد اسلامی برای نجات افغانستان) که انجمنی از جنگ سالاران و ستیزه‌جویان افغان عمدتاً تاجیک و ازبک تبار بود و به دنبال ایجاد یک الگوی حکومتی میانه‌رو طرفدار اسلام بودند، آغاز شد. مخالفان با حمایت نیروهای دولتی ایالات متحده، بویژه سازمان سیا که ارتباط نزدیک آن‌ها در سال ۱۹۹۹ برقرار شد فعالیت‌های جدی خود را آغاز کردند. «ائتلاف شمال» یک مانع جدی برای طالبان در مسیر اتحاد کامل کشور در قالب یک دولت واحد شدند. از طرف دیگر طالبان نیز به همکاری با سرویس‌های اطلاعاتی پاکستان روی آورد که بسیار علاقه‌مند به حمایت، تسلیح و آموزش شورشیان افراطی افغانستانی بود که ستون فقرات این سازمان را تشکیل می‌دادند. درگیری‌های داخلی بین طالبان و جبهه ائتلاف شمالی برای رسیدن به قدرت به طور مشروط در سال ۲۰۰۱ پایان یافت، زمانی که با تلاش ائتلافی از کشورهای غربی، یک سازمان ویژه نظامی آیساف (نیروهای بین‌المللی کمک به امنیت) در افغانستان تشکیل شد. هدف آیساف ارائه کمک نظامی به دولت موقت و ائتلاف شمال در مبارزه با طالبان بود، طالبانی که به دلیل پناه دادن به شبه‌نظامیان یک گروه تروریستی دیگر به نام القاعده که مسئولیت حملات ۱۱ سپتامبر را برعهده گرفته بود، مجرم شناخته شده بود. با تلاش‌های مشترک جبهه ائتلاف شمال، آیساف و حامیان اداره موقت افغانستان توانستند مقاومت نظامی عظیمی در برابر طالبان ایجاد کنند، به همین دلیل طالبان کنترل مناطق اشغالی را از دست داد و به جنگ چریکی روی آورد. طالبان چندین سال مشغول مبارزه با نیروهای طرفدار دولت، ارتش ایالات متحده و ناتو بوده است. طالبان با هدف بازپس‌گیری سرزمین‌هایی که زمانی پس از شکست دولت نجیب‌الله به آن‌ها تعلق داشت، اردوگاه‌هایی را راه‌اندازی کرد و مهارت‌های رزمی خود را در طی این مدت تقویت کرد. [۲]

تاریخچه داعش

دلیل اصلی تشکیل «دولت اسلامی عراق و شام - داعش» تهاجم نیروهای ائتلاف کشورهای غربی به رهبری آمریکا به عراق و متعاقب آن سرنگونی رژیم صدام حسین در سال ۲۰۰۳ است. ولادیمیر پوتین رئیس‌جمهور فدراسیون روسیه در گفت‌وگو با همتای خود، رئیس‌جمهور ایتالیا، سرجیو ماتارلا، بحران سوریه را با وقایع قبل از حمله نظامی به عراق در سال ۲۰۰۳ مقایسه کرد. پوتین خاطر نشان کرد، پس از آنکه نمایندگان آمریکا در شورای امنیت سازمان ملل متحد، عراق را به استفاده از سلاح شیمیایی متهم کردند، لشکرکشی علیه رژیم صدام حسین آغاز شد که در نهایت منجر به ویرانی این